

Radovi naših učenika

Ston, Dubrovačko-neretvanska županija

Ivan Franković – Žile, 8. razred, OŠ Ston

Tamara Matić, 7. razred, OŠ Ston

Veronika Mekišić, 5. razred, OŠ Ston

Martina Radić, 6. razred, OŠ Ston

Žana Vukas, 5. razred, OŠ Ston

Sveti Đurđ, Varaždinska županija

Jana Horvat, 4.B, Osnovna škola Sveti Đurđ

Tomislavgrad, Bosna i Hercegovina

Lucija Bagarić, 9. D, OŠ Ivana Mažuranića

Luca Dodig, 9. D, OŠ Ivana Mažuranića

Josipa Šarac, 9. D, OŠ Ivana Mažuranića

Frendica

Nakon dugog i zabavnog ljeta počela je nova školska godina. S mojom uhodanom školskom ekipom hrabro ulijećem u četvrti razred.

Pomalo pospane korake razbudila je učiteljica zanimljivom viješću: „Draga djeco, ovo je Maite Ferro, dolazi iz Španjolske i naša je nova učenica“. Pored učiteljice stajala je poviša tamnopuska djevojčica, djelovala nam je poprilično čudno - divlja kovrčava kosa vijorila joj je na sve strane, gledala je u pod, izgledala je drugačije, pomalo starije od nas. Pokušala nas je pozdraviti na hrvatskom, ali je rekla: „Dan dobre“. Svi smo prasnuli u smijeh, a njoj je bilo neugodno.

Prvi školski dan je brzo prošao, sati su bili skraćeni i pohitala sam kući što sam prije mogla. Mami sam odmah ispričala o novoj učenici našeg razreda, rekla sam joj odakle je i kako nema pojma hrvatski i da sve krivo govori. Mama me odmah upozorila da se prema njoj lijepo ponašam i da joj pomažem jer će se tako lakše priviknuti na novu školu i nove prijatelje.

Nažalost, mamu nisam poslušala. Zezali smo Maite iz dana u dan. Jedno je jutro Maite kasnila te je dvije minute nakon zvona uletjela u razred i viknula: „Holaa, oprostiti ja što kasnila“ i opet smo se svi smijali, a ona je skoro zaplakala. Tužno je sama sjela u zadnju klupu. Povukla se u sebe, preko odmora nije izlazila iz razreda i pričala je samo s učiteljicom. Jednog dana Maite se razboljela i nekoliko tjedana nije bila u školi. Zabrinuli smo se i svima nam je nedostajala. Nedostajao nam je smijeh koji je izazivala, razred nije bio isti bez nje, u toliko kratko vremena uspjela nam je blesavim znanjem hrvatskog i svojom pojavom ući svima pod kožu, ali mogli smo je prihvatiti i bez rujanja. Učiteljica je iskoristila vrijeme što je nema te je na satu razrednika s nama popričala: kako se

vi osjećate kad vam se rugaju. Ta neugodna tema doprla je do nas. Svoje smo osjećaje pisali na papiriće i ubrzo smo shvatili da smo bili jako nepravedni prema drugačijoj djevojčici divlje kose.

Kada je Maite ozdravila i vratila se lijepo smo je dočekali. Ništa joj nije bilo jasno, ali iz njenih očiju zračila je sreća. Možemo se smijati nečemu, ali ne i nekome. A jedno je smijati se, a drugo rugati. Svi smo to shvatili. Od tog dana Maite smo počeli učiti neke hrvatske riječi, a ona nas španjolske, pričala nam je svoje običaje, a mi njoj naše. Postala je dio razreda.

Maite mi je danas jedna od najboljih prijateljica i jako se sramim kada se sjetim svog ponašanja. Jako je draga i zabavna i zajedno se igramo, učimo i zezamo. Uljepšala je i obogatila moj život, a naučila sam i puno novih riječi poput riječi ADIOS.

Žana Vukas, 5. razred

OŠ Ston

Mentorica: Jelena Vukasović

Različiti

Nakon zabavnog i lijepo provedenog ljeta počela je školska godina. Mislili smo da će sve biti isto kao i uvijek - ista škola, ista učiteljica isti prijatelji samo novo gradivo, no prevarili smo se. Rijetko dolaze novi učenici u našu malu školu i nije nam moglo biti ni na kraj pameti da ćemo dobiti novog učenika. Nakon male predstave pojurili smo razrede i tamo pokraj učiteljice ugledali novog dječaka. Svi su ga promatrali znatiželjno. Učiteljica je rekla da je to Leon i da dolazi iz Njemačke.

Sutra je prvi sat bio vjeronauk i Leona nije bilo, mislili smo da je bolestan. Iza vjeronauka na vratima se pojavio s našom učiteljicom koja nam je objasnila kako nam je zaboravila reći da Leon nije iste vjere kao mi, ali da to nikako ne znači da ne možemo biti dobri prijatelji.

Nama je to bilo veoma čudno i svi smo ga zaobilazili, neki su mu govorili ružne riječi, nije bio prihvaćen ni u čemu. Tako su prolazili mjeseci i Leonu je svaki dan bilo sve teže i teže. Bila sam sigurna da mu je bilo najgore u prosincu kad smo svi jedva čekali kititi bor, pričali o božićnoj priredbi, uvježbavali igrokaz. On je bio izostavljen i sam, a mi čak nismo za to ni bili krivi kao inače. Uvijek bude zabavno kada u učionici kitimo umjetni bor, ali ove godine nije bilo tako. Leon je uzeo kuglicu i htio sudjelovati u kićenju, no dio razreda se naljutio smatrajući kako Leon nema na to pravo te je on očiju punih suza izletio iz razreda. Nije dolazio u školu narednih dana, a pojavio se na satu razrednika s roditeljima. Svi smo se ispričali i obećali da ćemo imati više razumijevanja i poštovanja prema Leonu. On je unatoč svojim uvjerenjima i vjeri pokušao biti dio razreda i veseliti se našoj sreći, a mi to nismo dozvolili. Taj smo dan zajednički okitili razredni bor, pustili smo Leona da stavi zvijezdu na vrh. Obećali smo i mi saznati nešto više o njegovoj vjeri. Naš razredni bor blistao je kao nikad do tad.

Veronika Mekišić, 5. razred

OŠ Ston

Mentorica: Jelena Vukasović

Ne znam moje ime

Ne igram po pravilima igre
Dakle, kažeš da samo pokušavam
Samo pokušavam
Jako si lijepa
Pitate me zašto sam odrezala kosu
I potpuno se promijenila
Izgubljena sam...
Pokušavam pronaći sebe
U oceanu ljudi
Molim te, nemoj mi postavljati nikakva pitanja
Nećeš dobiti moj odgovor
Samo ću ti reći
Ne igram po pravilima igre
Ne znam moje ime
Dakle, kažeš da samo pokušavam
Samo pokušavam
Izašla sam iz blage i popularne da se pridružim bendu s maršalima
Napravila sam najbliže prijatelje koje ću ikad imati u životu
Izgubljen sam...
Pokušavam se pronaći u oceanu ljudi
Sada znam moje ime!
Ne igram prema pravilima igre
Dakle, kažeš, ne pokušavam
Ali pokušavam
Pronaći svoj način.

Martina Radić, 6. razred

OŠ Ston

Mentorica: Jelena Vukasović

Nismo svi isti

Različitost je vrlo širok pojam. Ako se prilikom razmišljanja o različitosti usredotočimo na ljude ubrzo postaje očito da na ovom svijetu ne postoji nitko tko ima isto mišljenje, ciljeve, mogućnosti kao ni potrebe.

Debljina džepa je, čini mi se, najveća različitost današnjeg vremena, no tu je negdje i različitost mišljenja. Mišljenje igra veliku ulogu u životu. Svatko ima svoje misli o politici, životu, pogledu na svijet ili nečem potpuno trećem. Svatko misli na drugačiji način i rješava stvari onako kako misli da je najbolje. U zadnje vrijeme često čujemo i vidimo političke prepirke i svađe, a od mladih se očekuje razumijevanje, tolerancija, uvažavanje tuđeg mišljenja. No, kad upališ televiziju, internet – svatko nameće svoje. Primjere dobre prakse tražimo povećalom - nema ih u vijestima, nema na televiziju, osamljeni i nezamijećeni čuče negdje skriveni, nisu hit, nisu udarna vijest, a trebali bi biti. Takvi primjeri vrijede i trebaju biti na zlatnom postolju, nadohvat ruke i pogleda, informacije nad informacijama. Važno je u različitosti naći nešto zajedničko, a ne svatko gurati svoje mišljenje i stav. Svađama i prepirkama se daje loš primjer, a lošeg primjera ne treba u današnjem svijetu, kao ni lošeg utjecaj na mlade. Lako je poprimiti loše, teško je iznjedruti dobro. Mladi onda često ne mare za tuđe živote, a ima i onih koji ne mare za sebe. Ljubav rađa ljubav, poštovanje poštovanje, mržnja mržnju, a odgovornost je na onima starijima i pametnijima da pokažu primjerom kako treba shvatiti ovaj svijet i kako se treba ponašati.

Različitost možemo primijetiti i u vjeri. Vjera je jako važna jer nas vodi kroz život i daje snage da bismo mogli dalje i nakon teških trenutaka. Najraširenije su vjere u višu silu koja je predstavljena kao Bog, nekima Allah, nekima Budha, a nekima nešto drugo.

Različiti ljudi imaju različita vjerovanja. Vjera je u svojoj srži dobra, a toliko svađa i nerazumijevanja iznikne ako ljudi vjeruju u nešto drugo, nešto što nam nije blisko. Voditi se vjerom ne znači ne poštovati drugoga. Zašto vjeru shvaćati onako kako kome odgovara, a ne onako što ona stvarno je? Jer vjera je nada i ljubav, a ne nerazumijevanje i mržnja.

Dovoljno je samo promatrati ljude na ulici i ubrzo postaje očito da svi uočeni pojedinci drugačije zrače. Neki koraci su lagani, drugi teški, treći zabrinuti, neki ljudi nisu uspjeli koliko su željeli i očekivali i nemaju sve što su htjeli. Takve osobe su same i tužne. Drugi su ljudi često predmet ismijavanja ili osuđivanja bez imalo saznanja o problemima koji ih tište, nevolja kojih nose na duši. Razmišljamo li o tuđim problemima? Vidimo li stvarno druge ljude? Osjećamo li ih? Možda su neki napušteni, lutaju bez ljubavi ovim svijetom. Možda neki nisu nikad ni imali uvjeta za uspjeh. Ali opet - što je to uspjeh?! Odbačenost iz društva nije – ali što ako društvo ne valja je li odbačenost onda znak vrijednosti. Loše imovinsko stanje nije – ali mjeri li se sreća novcem ili zgradama? Je li sreća onda uspjeh? Jesu li nesretni različiti, a sretni isti? Što je mjerilo sreće? Krije li se u tom mjerilo različitosti? Veliko klupko teških pitanja, a nigdje odgovora.

Mislim da je važno shvatiti da različitost daje ovom svijetu ono nešto posebno, da nje nema život bi bio dosadan, monoton i nezanimljiv. Nije važno je li netko drugačiji ako je dobar u duši, vjerovao on u Boga, Allaha ili bio crn, crven ili zelen. Različitost je najzanimljivija boja života.

Ivan Franković – Žile, 8. razred

OŠ Ston

Mentorica: Jelena Vukasović